సుబ్బి

వేసవి సెలవుల్లో స్నేహితులతో కులాసాగా ఊళ్ళు తిరుగుతూ కాలక్షేపం చేసి, ఇంకో వారం రోజుల్లో కాలేజి తెరుస్తారనగా స్వగ్రామం చేరుకున్నాడు జగన్నాధరావు. తల్లిదండ్రులకు జగన్నాధరావు ఒక్కడే కొడుకు. తల్లిదండ్రులు, పుట్టిపెరిగిన ఆ వూరు అతనికి ఎంతో యిష్టం. తిరిగి కాలేజీకి వెళ్ళేముందు ఒక్క వారమైనా సరే అక్కడ హాయిగా గడిపి పోదామని వచ్చాడు.

అయితే అతనికి ఓ ఇబ్బంది వచ్చిపడింది. ఇరవైఏళ్ళ కోడెవయసుగాళ్ళ బుర్రలో సుళ్ళు తిరుగుతూ, లుంగలు చుట్టేసి ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసే ఆలోచనలో చిక్కుకుపోయాడు జగన్నాధరావు. ఓ పక్క చూస్తే తన స్నేహితుల్లో చాలమందికి అప్పటికే పెళ్ళయిపోయి కొందరికి పిల్లలుకూడ పుట్టారు. వాళ్ళందరికి ఖుషిగా గడపడానికి అత్తవారి ఇళ్ళు ఉన్నాయి. అడుగులకు మడుగులొత్తే అత్త మామలు సరసాలాడడానికి బావమరదళ్ళు, రోజురోజూ రకరకాల పిండి వంటలు - ఇవేవి తనకు లేకుండా పోయాయి.

మరో ప్రక్క చూస్తే తన తండ్రి వచ్చిన ప్రతి సంబంధాన్నీ ఏదోవంక బెట్టి చెడగొట్టేస్తున్నాడు. తనకి కాబోయే మామగార్లని ఇలా ఒక్కొక్కళ్ళనే పంపించేస్తుంటే, ఉండబట్టలేక ఓనాడు తండ్రి దగ్గరకు వెళ్ళీ యాధాలాపంగా అన్నట్టు "నాన్నగారూ! పోనీ ఏదో ఓ సంబంధం ఒప్పేసుకోకూడదా! బాగా డబ్బు గుంజాలనీ ఇల్లా ప్రతీ సంబంధం దాటేస్తున్నారని ఊళ్ళోవాళ్ళు అనుకుంటున్నారు" అన్నాడు. "నువ్వు అంటున్నది. చాలవరకు నిజమేసుమా" అని ఒప్పుకున్నట్టు ఓ చిరునవ్వు నవ్వి తలపంకిస్తు, తిరిగి చుట్ట మరో పీల్పు పీల్చి పొగవదిలేస్తూ "అయినా ఇప్పుడా తొందరే మొచ్చిందిరా అబ్బాయ్! నీ చదువు పూర్తి అయాక చూడొచ్చులే? ఏమంటావ్" అన్నాడు వాళ్ళ నాన్న వెంకయ్యగారు.

ఏమంటాడు తను! తన ఆశలన్నీ ఆ చుట్ట పొగలాగే గాలిలో కలిసి పోయాయి. పైకి మాత్రం లోపల తొందర తెలియనీయకుండా "అదేమిటి నాన్నగారూ! మీకంటే నాకెక్కువ తెలుసా?" అని ఊరుకున్నాడు. తన తొందర ఆయనకేమి తెలుస్తుంది. అని లోపల అనుకుంటూ.

ఆడశాల్తీ స్ఫురణకి వస్తే చాలు అతనిలో అలజడి ఆరంభమయ్యేది. ఆడవాళ్ళు ఎదురైతే మనసు మెలికలు తిరిగిపొయ్యేది. రోజుకి అయిదారుసార్లు ముఖం రుద్దేవాడు సబ్బుతో. జాగ్రత్తగా స్నో, పౌడర్లు వాడేవాడు. పంచె కట్టడానికి ఓ అరగంట పట్టేది. కుచ్చెళ్ళు తీరుబడిగా సర్ది గదిలో అటూఇటూ పచార్లు చేసేవాడు. ఏ రకమైన నడకబాగుంటుందో నిర్ణయించడానికి, చొక్కా కాలర్ పైకి ఎత్తేవాడు కొంత గంభీరత్వం తెచ్చుకోడానికి పెదిమలు మరి దగ్గరగా ఉండాలా, లేక కాస్త దగ్గరగా ఉంటే సరిపోతుందా! ఇది తేల్చుకోడానికి అద్దంముందు నుంచుని, కళ్ళు పెదిమలు అటూ ఇటూ త్రిప్పుతూ కొంతసేపు ప్రయత్నం చేసేవాడు. ప్రతి అమ్మాయి తనని ఆపాదమస్తకం పరీక్షగా చూస్తోందనీ, తన పంచె కట్టు మొదలు తన చొక్కారంగు దాకా అన్నీ గమనించేస్తోందనీ అతని నమ్మకం.

మరి – ఇంక సుబ్బి ఉంది ఎప్పుడూ తనకేసే చూస్తుంటుంది తినేసేటట్టు

చిన్నప్పటినుంచీ తనకు తెలుసు వాళ్ళింట్లోనే పెరిగింది. దానికి ఎవళ్ళూ లేరు. దాని తల్లికూడ వాళ్ళింట్లోనే పనిపాటలు చేస్తుండేది. సుబ్బికి మూడేళ్లయినా నిండకుండా దానితల్లి చచ్చిపోయింది. ఇప్పుడు సుబ్బి – వాళ్ళమ్మ లాగే, నమ్మకంగా పనిజేస్తు ఇంట్లోనే ఉండిపోయింది. ఇదివరకెప్పుడూ సుబ్బిని పరకాయించి చూడలేదు జగన్నాధరావు. ఇప్పుడేదో మార్పు వచ్చింది. ఇప్పుడు పెద్దదయింది. పాతచీర చిరుగుల్లోంచి పొంగి తొంగిచూసే యవ్వనంకేసి కన్నార్పకుండా చూస్తున్నాడు జగన్నాధరావు. సుబ్బికూడా తనకేసి కళ్ళప్పగించి చూస్తోంది. చదువుకున్నా అమ్మాయిలాగా చిరునవ్వులు విసరడం గాని, చిలిపిచేష్టలు చేయడంగాని, గడుసుగా మాట్లాడడంగాని, దానికి తెలియదు. కాని తనను చూస్తున్నప్పుడు ఆ కళ్ళు మెరిసిపోయేవి.

ఒక సాయంకాలం తండ్రి పనిమీద పొరుగూరు వెళ్ళాడు. తల్లి వంటింట్లో పనుల్లో మునిగిఉంది. ఇంటివెనక వరండాలో మూలగా ఒక్కర్తే కూర్చుని కుప్పగా పోసిన బియ్యంలోంచి రాళ్ళు ఏరుతోంది సుబ్బి. ఇంట్లో అ పక్కకి సాధారణంగా ఎవ్వరు రారు. జగన్నాధరావు ధైర్యంచేసి ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళాడు. ఆమె అతనివేపు తలెత్తి చూసి, భయంభయంగా కళ్ళు వాల్చేసింది. జగన్నాధరావు చొరవచేసి రవిక తొడగని ఆమె భుజాన్ని స్పృశించాడు. ఇద్దరి శరీరాల్లోని వేడి రక్తం పరవళ్ళు తొక్కింది. ఇంట్లో ఏదో చప్పుడైనట్టు అనిపించి తొందరగా బయటకు వచ్చేశాడు. అక్కడ ఎవరులేరు. కొండంత ధైర్యంతో తిరిగి లోపలికి వెళ్ళాడు జగన్నాధరావు.

ఇంక సుబ్బికి – ఎవరూ అంత మృదువుగా ఆప్యాయంగా తన బుజాన్ని నిమరలేదు ఎంతో హాయిగా అనిపించింది... జగన్నాధరావు కౌగిలిలో లొంగిపోయింది.

తర్వాత సెలవులు అయిపోయాయి. జగన్నాధరావు కాలేజి చదువుకి వెళ్ళిపోయాడు.

భవిష్యత్ గురించి ఆలోచించేంత తెలివి సుబ్బికి లేదు. దానికి తెలిసిందల్లా రెండే రెండు విషయాలు తాను నెలతప్పాననే రహస్యం వీలైనంత వరకు దాచిపెట్టడం. ఇంటిపనులు మాత్రం అనుమానం రాకుండా యధావిధిగా చేసుకోడం. కాని తన పరిస్థితి క్రమేణా జగన్నాధరావు తల్లి రత్తమ్మగారికి తెలియవచ్చింది.

ఒకరోజు రత్తమ్మగారు సుబ్బిని దగ్గరగా కూచోబెట్టుకుని బుజ్జగిస్తు "పిచ్చిపిల్ల! ఆ వెధవ ఎవడో చెప్పవే! చెవులుపట్టుకు లాక్కొచ్చి నీ మెళ్ళో పుస్తికట్టిస్తాం" అని అడిగిచూసారు.

సమాధానంగా సుబ్బి ఏడుపు మొదలెట్టింది. అప్పటికి సుబ్బికి ఇంకో విషయం అవగాహనలోకి వచ్చింది. ఎవరు ఏమి అడిగినా సమాధానం చెప్పకుండా భోరున ఏడవడం ఒకటే మార్గమని, ఈ వార్త పొగకమ్ముకున్నట్టు బయటికి పొక్కడం మొదలైంది. ఈ సందర్భంగా జగన్నాధరావు పేరు మాత్రం ఎక్కడా వినిపించలేదు అతను ఉన్నదల్లా వారం రోజులు అతను సెలవులకి ఇంటికి వచ్చినట్టే గుర్తులేదు. చాలామందికి.

సుబ్బి ఏడుపు, దాని పరిస్థితి చూసి రత్తమ్మగారి గుండె కరిగిపోయింది. భయపడవద్దని దాన్ని ఓదారుస్తూ, భర్త దగ్గరకు వెళ్ళి ఈ విషయం ఆయన చెవిలో వేసింది. వెంకయ్యగారు కంగారుపడిపోయాడు.

"వెధవముండని బయటికి పంపించేసెయ్" అని అరిచాడు. "ఏమండి! అది అమాయకురాలు. అభం శుభం తెలియని వెర్రిముండ! ఇప్పుడు దాన్ని బయటికి గెంటేస్తే ఏమైపోతుందండి? ఎవడో దారినపోయే వెధవ దాన్ని మోసం చేస్తే అదొక్కర్తీ ఇదంతా భరించాలి పిచ్చిముండ!' అంది రత్తమ్మగారు భర్తని బ్రతిమాలుతూ, సుబ్బిని చిన్నప్పటినుంచీ పెంచిన మమకారం ఆవిడది. ఇల్లాంటి విషయాలతో రాజీపడేతత్వంకాదు వెంకయ్యగారిది. ఆయన చిరాగ్గా మంచంమీద కూచున్న వాడల్లా లేచి.

"బయటికి గెంటేయ్! ఇల్లాంటి వెధవపని చేస్తే ఇంట్లో ఎలా ఉండనిస్తామనుకుంది? ఆ బుద్ధి ముందే వుండాలి" అన్నాడు గొంతుక హెచ్చిస్తూ.

తిరిగి తిరిగి అదేమాట ఆయన అనడంతో రత్తమ్మగారికి మగజాతిమీద ఉన్న అసహ్యం అంతా బయటికి వచ్చేసింది. ఆమె కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. కంఠం ఖంగ్‌మంది.

"మొగాళ్ళకేమి తెలుస్తాయండీ ఆడదాని కష్టాలు? దీన్ని చెడిపిన వెధవ మాత్రం, తలెత్తుకుని నలుగురిలో రాజాలా తిరిగొచ్చూ? ఇదిమాత్రం దిక్కుమొక్కు లేకుండా రోడ్డుమీదపడి ముష్టెత్తుకోవాలి! అదేగదా మీ మగధర్మం. ఇదుగో చూడండి! నేను చెపుతున్నాను - నేను మాత్రం నా నోటితో దాన్ని బయటికి పొమ్మనను. కావాలనుకుంటే మీ చేతులతో మీరే బయటికి గెంటేయండి" అంది ఖచ్చితంగా. ఆమె ధోరణి చూసి వెంకయ్యగారు కాస్త తగ్గేరు.

"అయితే ఇప్పుడేమి చెయ్యగలం? తనంతనే కొని తెచ్చుకుంది ఇదంతా" అన్నారు కొంత సామరస్య ధోరణితో, రత్తమ్మగారు అందుకున్నారు" అవును పొరపాటే జరిగింది. ఇప్పుడు మనింట్లో ఉండనిస్తే ఏం కొంపమునుగుతుంది? అది మన బంధువుకాదు. అందుచేత ఇరుగూపొరుగూ మనల్ని తప్పు బట్టుకోరు. పైగా మన ఔదార్యానికి మెచ్చుకోవచ్చుకూడా. అది పుట్టినప్పటినుంచీ ఈ యింట్లోనే పెరిగింది. ఇకముందుకూడా ఇక్కడే వుంటుంది" అని ఢంకా బజాయించి చెప్పేశారు రత్తమ్మగారు.

వెంకయ్యగారు సమాధానం చెప్పలేదు. మాట్లాడకుండా బయటికి వెళ్ళిపోయారు. ఇలా తయారైన పరిస్థితికి లోపల చిరాకుపడుతూ ఆయన మౌనాన్ని అంగీకారంగానే స్థిరపరచేశారు, రత్తమ్మగారు.

సుబ్బి అక్కడే ఉండిపోయింది. ఒకపక్క రత్తమ్మగారి ఆపేక్ష ఆమెపట్ల ఎక్కువైంది. మరోప్రక్క వెంకయ్యగారికి చిరాకు ఎక్కువైంది. చిన్న చిన్న విషయాలకి, చీటికి మాటికి ఆయనకు కోపం వచ్చేస్తోంది. ఇది చూసి రత్తమ్మగారి పట్టుదల మరీ ఎక్కువై, సుబ్బిమీద ఈగైనా వాలకుండా చూస్తోంది. ఇంచుమించు, పుట్టింటికి పురిటికి వచ్చిన కూతురులా చూడడం మొదలెట్టింది సుబ్బిని.

సుమారు ఇరవై యేళ్ళ క్రితం మొదటిసారి జగన్నాధరావుని కడుపుతో వున్నప్పటి రోజులు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఆవిడకి. ప్రతి స్త్రీకి అది ఒక అపూర్వమైన అనుభవం. ఏవేవో అవీఇవీ తినాలని ఒకటే కోరిక - తీరా నోట్లో పెట్టుకునే సరికి ఒకటీ రుచించకపోవడం - ఒక్కొసారి ఏదో చెప్పలేని భయం. నిరాశా, మరొకసారి మనస్సులో దేహంలో చెప్పలేని ప్రశాంతత. ఎంతటి కజ్జాకోరు - గయ్యాళి స్త్రీ అయినాసరే గర్భిణిగా

ఉన్నప్పుడు మాత్రం, తృప్తి, నిట్టూర్పులతో అపురూపంగా కనిపిస్తుంది. అప్పుడు వాళ్ళను చూసే మగవాళ్ళ చూపుల్లో కూడా ఏదో మార్దవం వ్యక్తమౌతుంది. గర్భిణీ స్త్రీ తనకు తెలియకుండానే ఇంట్లో అందరి కంటే తానేదో ప్రత్యేకత కలిగిన వ్యక్తిలా సంచరిస్తుంది.

సుబ్బి ఏమీ అడగకపోయినా దానికి ఇష్టమున్నా లేకపోయినాసరే, రకరకాల పిండివంటలు చేసి పెట్టేవారు రత్తమ్మగారు. సుబ్బికి అన్ని విధాల అండగా ఉండి తృప్తి పొందేవారు.

నెలలు నిండగానే పండులాంటి కొడుకును కంది సుబ్బి. ఆనందంతో రత్తమ్మగారు మనసు నిండిపోయింది ఇరవైఏళ్ళ తర్వాత ఆ ఇంట్లో చంటిబిడ్డ కంఠం విప్పింది. ఈ ప్రపంచకంలోనికి తన రాకను తెలియచేస్తూ. ఆ బిడ్డను చేతుల్లోకి తీసుకుని ముద్దులాడాలని మనసు ఉవ్విళ్ళూరేది. కాని ఆ పని చేయలేకపోయేది.

ఈ పనసపండులాంటి కొడుకుకు తండ్రి ఎవడో ఇప్పుడైనా చెప్పమని ఎన్నోసార్లు రత్తమ్మగారు అడిగారు కాని వెనకటి సూత్రమే పఠించి అడిగినప్పుడల్లా ఏడుపు మొదలెట్టేది సుబ్బి.

ఒకరోజు వెంకయ్యగారు భార్యని పక్కకి పిలిచి 'అయిందేదో అయిపోయింది. ఇప్పుడింకదాన్ని బయటికి పంపించేస్తే మంచిదేమో' అన్నారు.

అయిందేమో అయిపోయింది కాబట్టే దాన్ని ఇప్పుడు ఎక్కడకు పంపనక్కరలేదు. మన ఇంట్లో బిడ్డని ఎల్లాగా కంది. ఇప్పుడు పంపడం దేనికి? ఇక్కడ ఉంటే ఇల్లాంటి పొరపాటు తిరిగి చెయ్యదు. అని తీర్పు చెప్పేశారు రత్తమ్మగారు.

ఆ ఇంట్లోనే వెనకవరండాలో ఓ మూలగా, ఓ గుడ్డ ఉయ్యాల్లో పగలంతా కాకుల జోలపాట రాత్రంతా ఎలకలగస్తీ - వీటి మధ్య పెరుగుతూ వచ్చాడు సుబ్బికొడుకు, పరిసరాలతో తనకేమీ ప్రమేయం లేనట్టు ఏడిచేవాడే కాదు ఆకలైనప్పుడు తప్ప.

మరుసటి వేసవి సెలవలకి స్వగ్రామం తిరిగివచ్చాడు జగన్నాథరావు. వెనక వరండాలో మూడు నెలల పసివాణ్ణి చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. తల్లి దగ్గరకు వెళ్ళి 'అమ్మా ఈ చంటిపిల్లాడు ఎవడే' అని అడిగాడు.

'మన సుబ్బి కొడుకురా!' అంది ఆవిడ.

జీవితంలో మొదటిసారిగా అతనికి తెలిసొచ్చింది. స్త్రీలు ఒక అనుభవానికి ప్రతిఫలంగా పిల్లల్ని కంటారని

బంగాళాదుంపలు తరుగుతూ తల్లి చెప్పుకుపోతోంది. పాపం అది అమాయకురాలురా! ఏ వెధవో పుణ్యం కట్టుకుని వాడిదోవన వాడు పోయాడు ఎవడే అంటే ఇది చెప్పదు. ఇంట్లోంచి తరిమేయమని మీ నాన్న ఒకటేగోల. నేను అడ్డుపడ్డాను. ఈ పండులాంటి వెధవని కంది.

తల్లి ఇంకా చెపుతూనే ఉంది. ఈ మగవాళ్ళకి దయాదాక్షిణ్యాలు ఉండవని వాళ్ళది రాతిగుండె అని, కష్టంలో ఉన్న ఆడదానిమీద కనీసం సానుభూతి అయినా చూపించరని... జగన్నాథరావుకి ఇంకేమీ వినిపించటంలేదు. అతనికి అర్థమైనదల్లా సుబ్బి తల్లి అయిందని.

ఆ రోజే సాయంకాలం మునిమాపువేళ, రత్తమ్మగారు బిందె చంకను పెట్టుకుని, వెనక వరండాదాటి దొడ్లో నూతి దగ్గరకు వెడుతోంది. కొంచెం దూరంలో రెండు మూర్తులు కనిపించాయి. వచ్చే ఏడుపును ఆపుకుంటోంది ఒక గొంతు.

"ఏడవకు! ఇదిగో ఈ రూపాయి తీసుకుని వాడికి ఏదైనా కొనిపెట్టు, ఎందుకు ఏడుస్తావ్? వాడు నా బిడ్డేనని నాకు తెలుసు. నేను...

తన కొడుకు జగన్నాధరావు గొంతును ఇట్టే పోల్చుకుంది. చంకలో బిందెజారి చప్టామీదపడింది. ఆ చప్పుడికి ఇద్దరూ విడిపోయి మాయమయ్యారు.

ఎంతపని జరిగింది! ఇలా అయి ఉండవచ్చునని తను ఎప్పుడూ ఊహించలేదు. తన కొడుకు తన ముద్దుల కొడుకు! ఇల్లాంటి ఘోరమైనపని ఎల్లా చేయగలడు? ఇదంతా ఆ ముండపని అమ్మమ్మా! వెర్రిబాగులదానిలా నటించి ఎంత మోసం చేసింది! ఈ సుబ్బి ఎంత నంగనాచి! దీన్ని ఇంట్లో పెట్టుకుని పాముకు పాలుపోసి పెంచినట్టు పెంచింది తగిన శాస్తి చేసింది తనకి. ఈ తక్కువరకం వాళ్ళకి వేరేబుద్ధులు ఎల్లావస్తాయ్! వీళ్ళకి విశ్వాసం ఎక్కడిది? అభం శుభం తెలియని తన కొడుకుని వల్లో వేసుకుని వాణ్ణి పాడుచేసింది.

పరుగెత్తుకుంటు వెళ్ళి భర్త గది తలుపులు గభాలునా తోసి లోపలికి పోయి కుప్పకూలిపోయి ఏడుస్తూ "ఇంకేం ఉందండి! అంతా అయిపోయిందండి! ఈ ముండ మనకొంప ముంచింది" అని ఏడుపు ఆపకుండానే విషయం అంతా చెప్పింది భర్తతో.

వెంకయ్యగారి తల దిమ్మెక్కిపోయింది. కాని వెంటనే తేరుకుని కొడుకుని సుబ్బిని పిలిపించారు. ఎంతసేపైనా, ఏమడిగినా వాళ్ళిద్దరిచేతా ఏమి చెప్పించలేకపోయారు ఆయన. తర్వాత మెల్లిగా కొడుకుని విడిగా తీసుకెళ్ళి నీకొచ్చిన భయమేమీ లేదని బుజ్జగిస్తూ కొంతసేపటికి అసలు సమాచారం రాబట్టారు.

రత్తమ్మగారు తలపట్టుకు కూర్చున్నారు. ఆవిడలోపల అగ్నిజ్వాలలు లేచిపోతున్నాయి. కష్టంలో ఉన్నపుడు ఈ ముండని కడుపులో పెట్టుకుని కాపాడింది. విశ్వాసఘాతకురాలు. తనకొడుకు అమాయకత్వాన్ని ఆసరా తీసుకుని ఇంత నాటకం ఆడింది.

"ఇంట్లోంచి పో! నీ ముఖం నాకెప్పుడూ చూపించకు" అని అరిచింది.

కాని వెంకయ్యగారి ధోరణి వేరుగా వుంది ఆయన దృష్టిలో సుబ్బి మోసకత్తెకాదు. అసలైన వెర్రిముండ. తెలివె ఉంటే, కాస్త గడుసుతనమే ఉంటే ఇల్లాంటి ఊబిలో ఇరుక్కుంటుందా?

"ఏదో పిచ్చిముండ. ప్రస్తుతానికి ఇంట్లో ఉండనిద్దాం. మెల్లిగా ఆలోచిద్దాం ఏం చెయ్యాలో!" అన్నారు జంకుతూ వెంకయ్యగారు. తనకొడుకే ఈ పనిచేశాడని తెలిసొచ్చాక, ఆయనకు నైతికంగా ఒక బాధ్యత ఏర్పడినట్టు అనిపించింది. నిస్సహాయంగా, దీనస్థితిలో సుబ్బిని బయటకు పంపించి వేయడం ఆయనకు న్యాయంగా తోచలేదు. తన కొడుకు వయసులో తనుచేసిన ఇల్లాంటి పనులే ఆయనకు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఎటొచ్చి అదృష్టవశాత్తు ఇల్లాంటి ఇబ్బందిలో ఇరుక్కోలేదు. ఉప్పెనలావచ్చి చుట్టుముట్టేసే గాఢమైన

వాంఛలో రెండు యువ శరీరాలు చిక్కుకున్నప్పుడు ఆ క్షణంలో ముందు వెనక ఆలోచనలకి చోటెక్కడుంది? తన కొడుకు సుబ్బి ఇద్దరూ మానవమాత్రలే! ఉడుకురక్తం పిలుపుకి చేతులుచాచే కోర్కెలో ఇద్దరూ చిక్కుకున్నారు. ఇలాంటి సందర్భాల్లో ఎవరినీ తప్పు పట్టడం అవివేకం. ఆయన ఆలోచనల్ని చీల్చుకుంటూ రత్తమ్మ గావు కంఠం వినిపించింది.

"వీల్లేదు... ఒక్క క్షణమైనా ఈ యింట్లో అది ఉండడానికి వీల్లేదు – ఇంత జరిగాక"

"కొంచెం ఆలోచించు. అది తెలివితక్కువగానే ప్రవర్తించింది. ఈ రాత్రికి ఉండనిద్దాం ప్రొద్దుటే లేచి వెళ్ళిపోతుంది ఎక్కడికైనా. ఈ అర్ధరాత్రి చీకట్లో చలిలో ఎక్కడికిపోతుంది"? అన్నారు వెంకయ్యగారు.

రత్తమ్మగారి ఆగ్రహం తారాస్థాయి చేరుకుంది.

"మీకు కావలిస్తె దానికి వేరే మేడ కట్టించి ఇవ్వండి అదీ నేనూ ఒక్క క్షణమైనా ఉండడానికి వీల్లేదు అదైనా ఉండాలి నేనైనా ఉండాలి. ఈ యింట్లో! అయినా నామాట ఎవరు విన్నారు గనక ఈ ఇంట్లో! తండ్రి కొడుకులు నాకు వ్యతిరేకం అయితే ఇంతకంటే ఏమి జరుగుతుంది నాకు" ఆవిడ కంఠం వణికిపోతోంది. మనిషి ఊగిపోతుంది. ఆవేశంతో.

వెంకయ్యగారు ఓడిపోయారు ఈ విషయంగా ఇంట్లో సంక్షోభం బయలుదేరడం ఆయనకు ఇష్టంలేదు. చివరికి అన్నారు ఆయన.

"సుబ్బి! మీ అమ్మమ్మగారి ఊరువెళ్ళు ఇదిగో ఇరవై రూపాయలు."

"ఇంకా డబ్బుకూడానా! ఇంతమటుకు ఖర్చుపెట్టింది చాలు" అంటూ ఆ రెండు పదిరూపాయలనోట్లు ఊడలాక్కుంది రత్తమ్మగారు.

ఆ అర్ధరాత్రి చీకట్లో చలిలో చాలీచాలని బట్ట బిడ్డకుకప్పి సుబ్బి ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయింది.

వెంకయ్యగారికి ఆ రాత్రి నిద్రపట్టలేదు. నిస్సహాయంగా వెళ్ళిపోయిన సుబ్బిని ఆ చంటి వెధవని గురించి ఆలోచిస్తుంటే రాత్రి గడిచిపోయింది. తెల్లారగానే లేచి సుబ్బి ఎక్కడికి పోయిందో వాకబు చేసి పక్క ఊళ్ళో వెదికి పట్టుకుని దాని చేతుల్లో ఇరవై రూపాయలు కాదు. జేబులో ఉన్నదంతా పెట్టారు. సుబ్బి ఏడుపు మొదలెట్టింది. ఏమీ బాధపడవద్దని వాళ్ళిద్దరి భవిష్యత్ తాను చూస్తానని కొంతకాలం అయాక కాస్త అమ్మగారి కోపం తగ్గాక, తిరిగి ఇంటికి వచ్చే ఏర్పాటు చేస్తానని ఓదార్చి సుబ్బికి కాస్త మనస్థిమితం కలగజేసి తిరిగి వచ్చారు.

(జ్యోతి మాసపత్రిక దీపావళి – 1985)